

го непочтителни ръчи, въ които присъствовава-
 шитъ аббати и епископи съ ужасъ и сърдечно
 съкрушение видѣли духътъ на Дидро и Волте-
 ра. Нанския епископъ даже попиталъ, продъл-
 жава ли католическото въроисповѣданіе да се
 счита за господарственна религія въ Франция.
 Събранието, разумѣва се, оставило този вопросъ
 безъ отговоръ и настоявало за испразднуване-
 то на манастиритъ. Но не можа каза, че всич-
 китъ епископи и аббати, които седѣли въ съ-
 бранието били подвергнати на такъвъ ужасъ и
 сърдечно съкрушение. Въ числото на епископи-
 тѣ билъ и Талейранъ, когото нищо не съкру-
 шавало и не ужасавало, и комуто даже при-
 надлежи инициативата въ работа на церковнитъ
 имущества; а въ числото на абатитъ седѣли
 Сийестъ, който направилъ първа рѣшителна стѣп-
 ка въ борбата на третето съсловие, и превилле-
 гированнитъ классове и Грегуаръ, който въ
 радикализмътъ не отстъпвалъ дажена приятеля
 си, Робеспьера.

И тъй духътъ на времето проникналъ да-
 же въ рѣдоветъ на онова съсловие, което било
 свързано съ средневѣковното минало съ всички-
 тѣ си въспоминания и съ всичкитъ интереси на
 могществото си. Стѣняли онези католически
 пастири, които съхранили чистотата на сърдце-
 то си, трепървали великитъ сѣнки на Григорій
 VII, Инокентій III и на Игнатия Лойола; а
 манастирскитъ мѣста се продавали, и много ско-
 ро се продавали, защото въ работата си вмѣ-
 шалъ и парижския градски съвѣтъ, на когото
 грижата за насѣщния хлѣбъ, по твърдѣ извѣст-